

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Gæld, der paahviler de Landmænd, der faldt ind under Ordningen, har det hidtil været saaledes, at disse Landmænd, som fik Statslaan, uanset Forrentningsprocenten de første to Aar kun skal betale halvanden Procent i Rente aarlig. Paa Grund af de bedrede Forhold og paa Grund af, at de Landmænd, som nu inddrages under Ordningen, ikke er saa gældsbehæftede som de førnævnte, har man ikke ment det berettiget at belaste Statskassen med et saa stort Rentetab som det nævnte, men foreslaar nu her, at Renten ændres til 3 pCt. det første Aar og senere gøres konjunkturbestemt.

I Haab om, at den Udvidelse af Gælds-saneringsloven for Landbruget, der her er Tale om, vil virke lige saa heldig, som den gældende Lov har virket, anbefales Lovfor-slaget til velvillig Behandling og Gennem-førelse her i dette Ting.

Det tredie Forslag er *Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 364 af 18. December 1933 om Udlaan af Erhvervenes Laanefond til Ejere af Landbrugsjendomme til Opnaaelse af Akkord og Moratorium.*

De Laan, der siden 1931 af Staten er ydet til Landmænd til Opnaaelse af Akkord og Moratorium, var afdragsfri de første 3 Aar, og derefter skulde de afdrages i 12 Aar med $\frac{1}{12}$ om Aaret. Da de økonomiske Forhold endnu ikke er og navnlig ikke for nogle Aar siden har været fuldt tilfredsstillende for Landbruget, har det vist sig meget vanskeligt for disse Landmænd at overholde de Afdragsforpligtelser, som var fastsat i Loven, og som de var gaaet ind under, og der er derfor i den senere Tid indkommet flere Henvendelser til Ministeriet om længere Afdragstid for disse Laan. Da Ministeriet mener det berettiget og forsvarligt at imødekomme disse Ønsker, foreslaas der nu ved dette Forslag her at forlænge Afdragstiden til 24 Aar.

I § 2 fastslaas det dernæst, at efterstaaende Panthavere ikke kan modsætte sig denne Forlængelse af Afdragstiden, idet man maa gaa ud fra, at det i de allerfleste Tilfælde i alt Fald vil være en Fordel for Efterpanthaveren at faa gennemført en saadan Forlængelse. Derimod foreslaas i § 3, at Kautionsisternes Forpligtelse ikke berøres af Loven; de beholder de samme Forpligtelser, men paaføres ikke flere.

Jeg skal tillade mig at anbefale ogsaa dette Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Det fjerde Forslag er *Forslag til Lov om Indkøbsforeninger for mindre Jordbrugere.*

Loven om Driftslaaneforeninger for mindre Jordbrugere udløber med Udgangen af Finansaaret 1939—40. Da Loven mange Steder har virket tilfredsstillende, har baade Husmandsforeninger og Driftslaaneforeninger anmodet Ministeriet om en Fortsættelse af denne Lovgivning. Der er naturligvis her som ved enhver anden ny Lovgivning, som man er gaaet ind i gennem Aarene, indhøstet Erfaringer, og disse ønsker man nu gerne at drage Fordel af ved Lovens Revision. Lovforslaget her gaar da ud paa dels at fortsætte med disse Udlaan fra Statskassens Side saa nogenlunde efter de gamle Regler og dels at indføre de Ændringer i Loven, som Erfaring har vist det paakrævet og ønskeligt at faa indført.

De vigtigste af disse Ændringer skal jeg ganske kort omtale.

Foreningernes Navn ændres fra „Drifts-laaneforeninger“ til „Indkøbsforeninger“, da Erfaringerne netop har vist, at hvor man har indrettet sig saaledes, at der har været Indkøbsforeninger, er det gaaet bedst, men der, hvor man har haft Driftslaaneforeninger, har man indhøstet de daarligste Erfaringer.

I § 1 foreslaas det at bemyndige Finansministeren til at udlaane 10 Mill. Kr. i 5 Aar til disse Foreninger. Hidtil har der været udlaant 10 Mill. Kr. i 10 Aar. Bestem-melsen om de tegnede Garantisummer, som hidtil ikke maatte være under 25 Kr. og ikke over 500 Kr., ændres nu, saa at Summen skal være henholdsvis 50 Kr. og 300 Kr. Man mener, at en Ændring paa dette Omraade vil betyde en Styrkelse af den Sikkerhed, der ligger i disse Garantisummer. Da det har vist sig, at de smaa Foreninger i de fleste Tilfælde ikke har virket saa tilfredsstillende som de større, bl. a. fordi Administrationen i Almindelighed er dyrere i de smaa end i de store Foreninger, tilstræbes det nu at faa Foreningerne gjort større, helst paa 400 Medlemmer. For at sikre Soliditeten i Foreningerne og Ansvar et over for Staten og for at undgaa at komme til at stille Krav til Garanterne som Følge af Tab, skal der til Garanti oparbejdes en Reservefond, hvor Halvdelen skal fremskaffes af Medlemmerne og Halvdelen af Statskassen. Saa længe Reservefonden ikke har naaet 10 pCt. af Gælden til Statskassen, skal der som Sikkerhed for de optagne Statslaan skaffes en Garantisum paa 75 pCt. af Laanesummen.

Naar Reservefonden udgør 10 pCt., kan der af Foreningerne optages Laan mod 50 pCt. Garantikapital. Laanene, der nu forrentes med $4\frac{1}{4}$ pCt. til Statskassen og efter et Aars Afdragsfrihed afdrages med